

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 187/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Š. H., bytom Česká republika, ktorou namietal porušenie svojich základných práv uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14 S 120/2005 zo 16. novembra 2005 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SžoKS 4/2006 z 28. februára 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2006 doručená sťažnosť Š. H. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojich základných práv uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn.

14 S 120/2005 zo 16. novembra 2005 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 SžoKS 4/2006 z 28. februára 2006.

V sťažnosti sťažovateľ okrem iného uviedol, že nesúhlasí s uznesením krajského súdu zo 16. novembra 2005, ktorým bolo zastavené konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ani s uznesením najvyššieho súdu z 28. februára 2006, ktorým bolo uznesenie krajského súdu potvrdené. Obidve uznesenia považuje za nesprávne najmä pokiaľ ide o názor, že nebol účastníkom napadnutého (správneho) konania, pretože podľa neho sa ním stal na základe splnomocnenia, ktoré mu udelila jeho sestra. Ďalej sťažovateľ zdôraznil, že „... s laxným prístupom obou súdú shora nemůže stěžovatel v žádném případě souhlasit, protože se domnívá, že napadeným uznesením byl zkrácen na svých právech, s výroky uznesení nesouhlasí a proto proti všem výrokům podává tuto ústavní stížnost“.

Sťažovateľ tvrdí, že obe rozhodnutia boli vydané na základe nesprávneho posúdenia danej veci. Konštatovanie najvyššieho súdu, že nespĺnil zákonnú podmienku na ustanovenie právneho zástupcu, považuje za nepravdivé poukazujúc na to, že požiadal predsedu Slovenskej advokátskej komory o jeho určenie, avšak na túto žiadosť nedostal žiadnu odpoveď. Rovnako považuje za nepravdivé tvrdenie, že žaloba bola podaná oneskorene a že ju podala neoprávnená osoba.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04).

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy nemá právomoc na konanie a rozhodovanie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu sp.zn. 14 S 120/2005 zo 16. novembra 2005, lebo preskúmanie tohto rozhodnutia na základe podaného odvolania patrilo do právomoci najvyššieho súdu. V súvislosti s namietaným porušením jeho práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie uznesenia najvyššieho súdu (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti označenému uzneseniu krajského súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovateľ tvrdí, že závery najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) v napadnutom uznesení sú arbitrárne, a preto boli týmto rozhodnutím porušené jeho základné práva.

V odôvodnení uznesenia 4najvyššieho súdu z 28. februára 2006 sp. zn. 4 SžoKS 4/2006 (vyžiadaného ústavným súdom), ktorým bolo potvrdené označené uznesenie krajského súdu, sa uvádza, že „Zo žaloby, ako aj z napadnutého rozhodnutia je nesporné, že žalobca nebol účastníkom správneho konania, v ktorom bolo vydané žalobou napadnuté rozhodnutie. Žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podala teda osoba, ktorá nebola napadnutým rozhodnutím ukrátená na svojich právach, a preto nie je osobou procesne legitimovanou na podanie žaloby. Skutočnosť, že žalobu podala neoprávnená osoba, je dôvodom na zastavenie konania súdom podľa § 250d ods. 3 O. s. p.

V posudzovanej veci niet tiež pochyb, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti prvostupňového správneho rozhodnutia, ktoré v kópii ku žalobe pripojil. Aj v tomto smere krajský súd správne konštatoval, že preskúmanie prvostupňového správneho rozhodnutia s poukazom na ust. § 247 ods. 2 O. s. p. nie je možné.

Na základe týchto dôvodov nemohol krajský súd žalobe vyhovieť a konanie muselo byť podľa § 250d ods. 3 O. s. p. zastavené. S poukazom na uvedené skutočnosti návrh žalobcu o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov sa stal bezpredmetným.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie podľa § 246c O. s. p. s § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil“.

Odôvodnenie citovaného uznesenia najvyššieho súdu treba považovať za vyčerpávajúce a presvedčivé a jeho právne závery nemožno považovať za vybočujúce z rámca platnej zákonnej úpravy. Zo sťažnosti ani z uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva podľa názoru ústavného súdu nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyodených najvyšším súdom, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty

a zmyslu. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý podľa názoru ústavného súdu konal v medziach svojich ústavných právomocí, nevidí ústavný súd žiaden dôvod zasahovať do jeho výkladu.

Sťažovateľ neuviedol žiadny ústavne akceptovateľný argument na to, aby bolo možné preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu (resp. postupom, ktorý mu prechádzal) a napokon aj jeho dôvodmi a tvrdeným porušením jeho práv. Dôvodom, ktorý by zakladal reálnu možnosť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie skúmať porušenie základných práv, nemôže byť námietka, že požiadal Slovenskú advokátsku komorou o ustanovenie právneho zástupcu, ani jeho vlastný právny názor, v zmysle ktorého tým, že bol svojou sestrou splnomocnený na jej zastupovanie v správnom konaní, stal sa jeho účastníkom.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na ustanovenie § 250 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) citované aj v označenom uznesení najvyššieho súdu, podľa ktorého žalobcom (pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa § 247 a nasl. OSP) je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Pretože z predložených rozhodnutí všeobecných súdov je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že sťažovateľ nebol účastníkom správneho konania, ktorého sa týkala jeho žaloba (účastníčkou bola jeho sestra) a napadnutým rozhodnutím správneho orgánu nemohol byť ani ukrátený na svojich právach, nebol ani osobou oprávnenou (aktívne legitimovanou) na podanie žaloby podľa § 247 a nasl. OSP.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v časti sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu najvyššieho súdu rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že ju odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nedostatok právomoci ani zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť, preto ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov

jeho sťažnosti, ktorá v predloženej podobe neobsahovala náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a v § 50 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2006